

heb ik dubbel verdiend.... We kunnen het doen.... Dat moet je ons niet afnemen...."

„Wie weet, hoe kort maar we nog iets mogen doen voor hem," kwam ze met een zucht achterna.

Dan verbeterde zij zich aanstonds, op het brutale af: „Dat is te zeggen.... je moet niet denken, dat wij gelooven aan zijn schuld. Maar de gerechtigheid heeft niet voor niets een blinddoek voor, zegt me man."

Renato bezag haar.... Daar liep ze opeens, in zijn verbeelding, door den vroegen morgen, de karbies met groenten in de hand, en onder die groenten haar vreeselijk geheim, de twee zilveren kandelaars en het kistje met juweelen, die zij verstoppert ging in de Heilige Apostelenkerk....

Plotseling, beschaamd, de oogleden neer, zei Pia:

„Weet je wat je doet, Professore, bestem je deken voor dien onnoozelen hals, om wien niemand zich schijnt te bekommeren. 'k Geef tegenwoordig voor hem ook een portie'tje eten mee, als mijn broer de pan voor Gino naar de Murate brengt.... Ze zeggen daar, dat 't een vondeling is...."

„Een vondeling....?" herhaalde Renato, „stakkerd...."

Hij kon zijn oogen niet afhouden van de vrouw vóór hem. Wat ging er in haar om?

Pia, onder dien vorschenden blik, kleurde felrood over haar altijd nog blank, zij het dan vreemd-vervallen gezicht.

„Maar vondeling en al, en hoe onnoozel of hij dan ook is," barstte ze uit, „dat neemt niet weg, dat iedereen hem voor schuldig houdt.... en als hij schuldig is, dan hoeft onze jongen toch niet...."

„Hoewel," kwam ze nauwelijks hoorbaar, en met een nog dieper beschaamdheid over heel haar wezen, „wat er tegen Gino pleit.... dat weet u zoo goed als wij...."

Zij wou weg gaan.

„Haal die deken, Pia," zei Renato, „en laat 'm aan dien jongen brengen.... De sleutels kun je beneden in de eetkamer leggen."

Pia ging.

Toen Renato alleen was, zat hij een geruimen tijd in het vuur te staren. Het briefje van Flavia leek hij vergeten.

Hij vroeg zich af, hoe 't in waarheid stond met Pia's gevoel. In hoeverre drong zij het zichzelf op, dat haar zoon onschuldig was, en in hoeverre geloofde zij het nog werkelijk? Al wat hij gelezen had over dat ongelukkige slagersknechtje, maakte diens figuur hoe langer hoe zieliger. Ook Pia had medelijden met hem, dat voelde hij best, en met spanning merkte hij herhaaldelijk op: haar instinctieve neiging naar gerechtigheid, dwars door haar felle moederinstincten heen.

Enkele dagen na zijn thuiskomst uit Massano had Renato van den jongen advocaat, die namens Pasquali zich met het proces Gori-Pallini